

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA nr.981 din 18.12.2019

Dosar nr: 219/2018

Petiția nr: 1676/26.03.2018

Petent:

Reclamat: - purtătorul de cuvânt al Bisericii Ortodoxe Romane

Obiect: Petentul reclamă o afirmație și atitudine discriminatorie a purtătorului de cuvânt al Bisericii Ortodoxe Romane, în urma unui interviu mediatizat pe canalul Trinitas TV.

I. Numele, domiciliul și sediul părților

Numele și domiciliul petentului

1.

Numele și sediul reclamatului

2. - purtătorul de cuvânt al Bisericii Ortodoxe Romane – București, Aleea Dealul Mitropoliei, nr. 25, sector 4

II. Obiect și descrierea presupusei fapte de discriminare

3. Petentul reclamă faptul că reclamatul, în urma unui interviu mediatizat pe canalul Trinitas TV, a afirmat : “Un om fără credință, e un om capabil de orice”. Această afirmație reclamatul o consideră discriminatorie față de persoanele ce nu au credințe religioase/superstitive.

III. Citarea părților

4. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată (în continuare O.G. nr. 137/2000), părțile au fost citate prin adresele nr.1676/25.04.2018 pentru data de 21.05.2018 și recitate ca urmare a lipsei părților la primul termen prin adresele nr. 6865/06.11.2018 pentru data de 27.11.2017 la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare CNCD).

5. Procedura legal îndeplinită

IV. Susținerile părților

Susținerile petentului

6. Prin petiția înregistrată la CNCD cu nr. 1676/26.03.2018 petentul reclamă faptul că reclamatul, în urma unui interviu mediatizat pe canalul Trinitas TV, a afirmat : “Un om fără credință, e un om capabil de orice”, afirmație pe care o consideră discriminatorie față de persoanele ce nu au credințe religioase/superstitive.

7. Petentul consideră că sunt încălcate astfel dispozițiile art.2 alin.1 din O.G 137/2000. În România cetățenii sunt liberi să nu aibă credințe religioase și dreptul acestora este garantat prin lege. Așadar, reclamatul a recurs la deosebirea categoriei de persoane ce nu are credințe religioase, considerând că acestea formează un grup de persoane ce nu au moralitate fiind „capabili de orice”, discriminându-le prin conturarea acestora a unui profil negativ, de oameni ce nu sunt doriți în societate.

Potentul reclamă faptul că purtătorul de cuvânt al Bisericii Ortodoxe Române promovează un comportament injust și degradant prin canale media, cum este Trinitas TV. Conform art.2, alin.4 din O.G 137/2000, orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intra sub incidența legii penale. Purtătorul de cuvânt al Bisericii Ortodoxe Române, prin afirmația sa, a promovat la nivel național un comportament ostil față de persoanele ce nu au credințe religioase în comparație cu comunitățile de oameni ce au astfel de credințe.

8. Potentul reclamă totodată săvârșirea faptei de hărțuire, deoarece afirmația dlui ...a avut un caracter periculos, a creat un cadru intimidant ostil, degradant și ofensiv ce poate avea repercusiuni majore în societate. Oamenii de rând sunt îndemnați să creadă că persoanele fără credință sunt oameni fără moralitate și reprezintă un pericol pentru populație, acest comportament fiind în mod evident unul de hărțuire. Astfel, comunitatea atee din România suferă în acest moment de un val continuu de hărțuire, discriminare, ura etc., deși în România, cetățenii au dreptul la libertate religioasă și convingeri. Din aceste motive, afirmația reclamatului nu are fundament logic, rațional și chiar teologic și promovează ura asupra unei comunități deja asuprite și victimizate.

9. Prin completarea depusă la petiție cu nr. 4947/06.08.2018, potentul arată că justificarea reclamatului potrivit căreia ar fi utilizat doar un citat din autorul Victor Hugo nu este acceptabilă din următoarele motive:

-Nu exista similitudini între cele două stipulate. **Reclamatul afirmă că “un om fără credință, e un om capabil de orice” în timp ce Victor Hugo se pronunță diferit “Cine nu crede în nimic este capabil de orice”**. Este evident faptul că reclamatul nu doar că nu îl citează pe Victor Hugo ci este și ancorat într-un vector al urii prin care dorește să evidențieze faptul că oamenii fără credință (religioasă), sunt capabili de orice.

-Dacă, totuși, reclamatul va aprecia că afirmația sa este o citare, acesta trebuie să dovedească faptul că a precizat acest aspect în cadrul emisiunii dar, urmărind emisiunea, acest lucru nu s-a întâmplat; Dacă dl. va aprecia că afirmația sa este în schimb o parafrază atunci este direct responsabil de urmările/efectele acestui mesaj, deoarece este direct responsabil de cuvintele exprimate chiar și în forma alterată față de sursă.

-Un alt motiv ce susține ideea că reclamatul nu a citat din Victor Hugo, este contextul în care afirmația a fost realizată. În cadrul emisiunii unul dintre subiectele principale discutate s-a purtat în jurul ideii de nocivitate a unei presupuse “ideologii neo-marxiste” ce reprezintă un pericol imediat pentru societate, o ideologie vestigială a regimurilor totalitare fundamentate pe marxism, precum cel comunist. De la acest stipulat, la care a participat și dl (de aceeași confesiune religioasă cu dl.) s-a extrapolat ideea că atei “sunt în stare de orice” și “acest lucru ar trebui să ne îngrijoreze” prin contrastarea faptului că în România, comuniștii atei au fost

capabili de orice, de aici și semnul de exclamare și îngrijorare transmis de reclamat publicului larg. Aceasta concluzie este contestabilă întrucât este bazată pe o serie de erori de logică, printre care eroarea de logică “cauza simplificată”. Folosind aceasta eroare de logică reclamatul induce ideea că toate urmările negative, malefice ale regimului comunist din România sunt izvorâte din faptul că aceștia au fost atei. Tot în cadrul acestei erori de logică reclamatul ignora faptul că mulți comuniști cu putere politică sau din structurile statului comunist din acele decade au fost ei înșiși creștini devotați. Totodată, reclamatul urmărește manipularea emoțiilor celor din audiența fără să facă apel la raționamente valide (logice). Manipularea evidentă implică stârnirea publicului la emoții negative. Aceasta manipulare emoțională este susținută și de afirmația “acest lucru (un om fără credință, este un om capabil de orice) ar trebui să ne îngrijoreze”.

10. În ceea ce privește problema libertății religioase, interpretarea afirmației în cauză, relevă faptul că sensul acordat de reclamat este de conturare a unui profil negativ al persoanelor atee. Acesta nu a afirmat că persoanele de altă confesiune religioasă sunt persoane capabile de orice. Protejarea identității religioase așa cum este prezentată de reclamat, petentul susține că acesta ar fi trebuit să aprecieze că și membrii altor culte religioase sunt capabili de orice, întrucât aceste confesiuni religioase, altele decât ortodoxismul, intra în conflict direct cu doctrina creștină ortodoxă. Ateismul nu promovează anihilarea credințelor religioase, nu are un sistem ideologic și nu promovează crima sau alte delict penale așa cum învățăturile creștine o fac prin Sfânta Scriptură. Ateismul este definit doar prin lipsa în credințe supranaturale și nu prin lipsa reperelor morale, a frumosului, a iubirii și îngrijirii planetei.

11. Curtea Europeană a Drepturilor Omului statuează importanța libertății de gândire și conștiința “cu greu câștigate” și faptul că acestea reprezintă valorile fundamentale ale democrației, componentele acestora fiind “cele mai esențiale ale identității spirituale a credincioșilor, ale concepțiilor lor despre viață, dar ea reprezintă în același timp, un bun atât de prețios pentru atei, gnostici, sceptici sau indiferenți. Afirmația reclamatului încalcă flagrant acest principiu prin denigrarea oamenilor ce se identifică ca fiind atei sau pur și simplu sceptici. Constituția României, prevede **la art. 29:**

„ Libertatea Conștiinței.

Libertatea de conștiință este garantată, ea trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și de respect reciproc.”

Faptul că reclamatul face apel la îngrijorarea publicului, că persoanele fără credință sunt în stare de orice, nu se încadrează în spiritul unei republici democratice, libere, unde înțelegerea/toleranța către persoane diferite față de sine este un necesar pentru echitate și dezvoltare umană.

Convenția Europeană privind drepturile omului și anume dreptul la manifestare religioasă, prevede la articolul 9:

1.” Orice persoană are dreptul la libertate de gândire, de conștiință și de religie ; acest drept include libertatea de a-și schimba religia sau convingerile, precum și libertatea de a-și manifesta religia sau convingerea în mod individual sau colectiv, în public sau în particular, prin cult, învățământ, practici și îndeplinirea ritualurilor.

2. Libertatea de a-și manifesta religia sau convingerile nu poate face obiectul altor restrângeri decât cele prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru siguranța publică, protecția ordinii, a sănătății, a moralei publice, a drepturilor și a libertăților altora.”

12. Petentul arată că , potrivit jurisprudenței CNCD, afirmații similare sunt condamnate ca fiind discriminatorii. Un caz relevant este surprins în dosarul nr.208/2008 între petentul "Liga Po Europa" și reclamatul "Europai Ida" (săptămânal în limba maghiară), prin care se reclama următoarele: "Petenta supune atenției, în mod special, articolul de la pagina 14 intitulat "Kik az igazi antiszemita" (Cine sunt adevărații antisemiți?) prin care națiunea evreiască este prezentată ca responsabilă pentru toate necazurile, durerile și problemele maghiarimii, asupra sa fiind aruncată o vină colectivă.

Susținerile reclamatului

13. Prin punctul de vedere depus prin adresa înregistrată la CNCD nr. 2971/17.05.2019, reclamatul face următoarele precizări:

a. Din conținutul art. 2 al O.G 137/2000 rezultă că pentru a putea fi reținută în sarcina sa săvârșirea faptei de discriminare ar fi trebuit ca prin afirmațiile reclamate să se fi realizat una dintre formele alternative de săvârșire a faptei așa cum sunt ele limitativ enumerate în art.2 alin.(l), respectiv:

- să fi făcut deosebire între atei, creștini, gnostici, agnostici etc ;
- să-i fi exclus pe atei de la criteriile generale aplicabile tuturor cetățenilor din România;
- să fi exprimat o opinie prin care să cer restricționarea în vreun fel a ateiilor la o formă de educație sau la diferite manifestări socio/culturale.
- să fi exprimat preferința față de alte categorii de cetățeni în detrimentul altora.

Or, așa cum se poate observa din conținutul transcriptului înregistrării care face obiectul dosarului dedus analizei CNCD, astfel de afirmații nu au fost făcute, nerealizându-se latura obiectivă a faptei de discriminare.

b.Cu toate că petentul nu a motivat sub nicio formă faptul că reclamatul ar fi făcut apel la un vector de ură, acesta considera că nu sunt incidente în cauză nici prevederile art. 15 din OG 137/2000.

"Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intră sub incidența legii penale, orice comportament manifestat în public, având caracter de propagandă naționalist-șovină, de instigare la ură rasială sau națională, ori acel comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptat împotriva unei persoane, unui grup de persoane sau unei comunități și legat de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală a acestuia".

c.Totodată, petentul, prin atitudinea sa, aduce atingere dispozițiilor art.9 din CEDO care definește libertatea de gândire, de conștiință și de religie .

14. Așa cum petentul are dreptul conferit de Constituție și Tratatul internațional să-și exprime public opiniile cu privire la dreptul său de a nu crede în divinitate, prin orice organ de presă sau TV, așa are și reclamatul același drept, ca într-o emisiune difuzată sub auspiciile Patriarhiei Române, să exprime un punct de vedere în acord cu propria sa credință, fără a aduce cu nimic atingere convingerilor petentului.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 9 pct. 1 din CEDO "orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie; acest drept include libertatea a-și schimba religia sau convingerea, precum și libertatea de a-și manifesta religia sau convingerea în mod individual sau în colectiv, în public sau în particular, prin cult, învățământ, practici și îndeplinirea

ritualurilor”.

La pct.2 din textul de lege supra-citat se arată că ” libertatea de a-și manifesta religia și convingerile nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea, care prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru siguranța publică, protecția ordinii, a sănătății sau moralei publice ori pentru protejarea drepturilor și libertăților altora.”

15. Or, după cum a statuat Curtea Europeană în multe din hotărârile sale în materie ” libertatea de gândire, de conștiință, de religie reprezintă unul dintre fundamentele unei societăți democratice în sensul Convenției. Aceasta ține de ideea de pluralism- idee dobândită cu greu de-a lungul secolelor -inerentă pentru o asemenea societate.

Privită prin prisma dimensiunii sale religioase, această libertate se regăsește printre componentele *”cele mai esențiale ale identității spirituale a credincioșilor, ale concepției lor despre viață, dar ea reprezintă în același timp, un bun tot atât de prețios pentru atei, agnostici, sceptici sau indiferenți”*.

Reclamatul arată că nu a făcut altceva decât să-si expună propriile gânduri ce au ca fundament creștinismul și l-a parafrazat pe Victor Hugo ținând cont de un alt citat din romanul „Mizerabilii”:
„Fericit e chiar în mijlocul spaimelor cel căruia Dumnezeu i-a dat un suflet vrednic de dragoste și de nefericire. Cel care n-a văzut lumea și inima oamenilor sub această îndoită lumină n-a văzut nimic adevărat și nu știe nimic. Sufletul care iubește și care suferă trăiește o stare sublimă.”

Reclamatul precizează că, în dubla calitate pe care o are de purtător de cuvânt al Patriarhiei Române și de creștin ortodox, si-a manifestat o opinie, fără să discrimineze pe nimeni în sensul prevăzut de art. 2 alin.1 din OUG 137/2000, libertatea de expresie, conștiință și religie fiind expres garantată de Constituția României, Carta ONU a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, Convenția Europeană.

V. Motivele de fapt și de drept

16. În fapt, Colegiul director este sesizate de petent cu privire la afirmația considerată discriminatorie față de persoanele ce nu au credințe religioase/superstioase făcută de reclamat, în calitatea sa de purtător de cuvânt al Bisericii Ortodoxe Române, în cadrul unui interviu mediatizat pe canalul Trinitas TV. Afirmația care face obiectul prezentei sesizări este: “Un om fără credință, e un om capabil de orice”.

17. În drept, O.G. nr. 137/2000, la art. 2 alin. 1 prevede: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.Astfel se poate considera discriminare:

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă.

Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”. CEDO a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: Fredin împotriva Suediei, 18 februarie 1991; Hoffman împotriva Austriei, 23 iunie 1993, Spadea și Scalabrino împotriva Italiei, 28 septembrie 1995, Stubbings și alții împotriva Regatului Unit, 22 octombrie 1996).

18. În hotărârea dată în cazul Thlimmenos împotriva Greciei din 6 aprilie 2000, CEDO a concluzionat că „dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile”.

În concluzie, există o diferențiere dacă persoanele aflate în situații similare sunt tratate în mod diferențiat, sau dacă persoane aflate în situații diferite sunt tratate în mod identic.

19. Având în vedere documentația analizată și suținerile părților, Colegiul director constată următoarele:

Art. 29 din Constituția României prevede: „Libertatea conștiinței

(1) Libertatea gândirii și a opiniilor, precum și libertatea credințelor religioase nu pot fi îngrădite sub nici o formă. Nimeni nu poate fi constrâns să adopte o opinie ori să adere la o credință religioasă, contrare convingerilor sale.

(2) Libertatea conștiinței este garantată; ea trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și de respect reciproc.

(3) Cultele religioase sunt libere și se organizează potrivit statutelor proprii, în condițiile legii.

(4) În relațiile dintre culte sunt interzise orice forme, mijloace, acte sau acțiuni de învrăjpire religioasă.

(5) Cultele religioase sunt autonome față de stat și se bucură de sprijinul acestuia, inclusiv prin înlesnirea asistenței religioase în armată, în spitale, în penitenciare, în azile și în orfelinate.

(6) Părinții sau tutorii au dreptul de a asigura, potrivit propriilor convingeri, educația copiilor minori a căror răspundere le revine.”

20 Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor prevede:

„Art.1: (1) Statul român respectă și garantează dreptul fundamental la libertate de gândire, de conștiință și religioasă al oricărei persoane de pe teritoriul României, potrivit Constituției și tratatelor internaționale la care România este parte.

(2) Nimeni nu poate fi împiedicat sau constrâns să adopte o opinie ori să adere la o credință religioasă contrară convingerilor sale și nici nu poate fi supus vreunei discriminări, urmărit sau pus într-o situație de inferioritate pentru credința, apartenența ori neapartenența sa la o grupare, asociație religioasă sau un cult ori pentru exercitarea, în condițiile prevăzute de lege, a libertății religioase.”

21. Art. 9 pct. 1 din CEDO prevede: "orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie; acest drept include libertatea a-și schimba religia sau convingerea, precum și libertatea de a-și manifesta religia sau convingerea în mod individual sau în colectiv, în public sau în particular, prin cult, învățământ, practici și îndeplinirea ritualurilor”.

22. Ateismul reprezintă, într-un sens larg, respingerea credinței în existența unor zeități. Într-un sens mai restrâns, ateismul este poziția că nu există zeități. Ateismul este opusul teismului, cea mai generală formă a credinței în existența a cel puțin unei zeități.

Multe religii afirmă că moralitatea este derivată din poruncile unei anumite zeități și că teama de zei este un factor major în motivarea oamenilor pentru o conduită etică. Ca urmare, ateii au fost deseori acuzați ca fiind amoral sau imoral. Ateii resping această acuză și afirmă că sunt la fel de motivați de o comportare etică ca oricine altcineva — fie prin educație, fie prin umanism, legislație sau dorința de a avea o bună reputație și respectul de sine. Ei afirmă că un comportament cu adevărat etic derivă din motivații altruiste, nu din teama de pedeapsă sau speranța în răsplătă după moarte. Mai mult, ei citează faptul că în multe religii conceptul de moralitate e prezentat doar ca o listă de interdicții ("să nu..."), ceea ce nu e suficient pentru un comportament cu adevărat etic - moralitatea ar trebui să fie și pozitivă, nu doar negativă - fac și ce trebuie să fac, nu doar mă abțin de la ce trebuie să nu fac. Ateismul promovează etica și moralul fără a înfricoșa cu o pedeapsă ulterioară, ci bazându-se strict pe produse ale rațiunii și gândirii libere și progresive.

23. Deși în mod evident este preferabilă o conduită motivată de pornirea altruistă și empatică a omului, decât una incitată de teama de pedepse aplicate de o zeitate în imediatul immanent sau în eluzivul transcendent, în fapt se consemnează că există și studii care susțin că virtutea și eficiența religiei și religiozității pot funcționa uneori ca stimulent moral. Această convingere se regăsește în literatură, atât cea clasică cât și cea modernă. Astfel, Voltaire spunea cândva că ar vrea ca avocatul lui, și croitorul lui, și valeții lui, ba chiar până și nevasta lui, să creadă în Dumnezeu, acestuia plăcându-i să creadă că astfel va fi escrocat mai rar, și că i se vor pune mai rar coarne. De asemenea, Mircea Eliade spunea: „dacă fiecare ins ar activa fără gândul recompensei, pământul ar fi un rai.” Din perspectiva lui Ian McEwan, existența unei cărți care-ți spune cum a început universul sau care te expediază cu texte de genul “Necunoscute sunt Căile Domnului” nu face decât să-ți rezeze entuziasmul de a descoperi. La întrebarea “Credeti că există Dumnezeu?”, Philip Roth răspunde simplu “Mă tem că nu. Când nimeni nu va mai crede în Dumnezeu, lumea noastră va fi un loc minunat”.

“De unde venim?” și “Acum, că suntem aici, cum trebuie să trăim?”, sunt cele două mari întrebări la care încearcă fiecare religie să răspundă, consideră Salman Rushdie. “Ce știm clar despre toate religiile este că au răspuns greșit la prima întrebare. Ne rămân poate niște povești frumoase, nu e nimic în neregulă cu ele, doar că nu sunt adevărate. Iar legat de chestiunile etice – chiar nu vreau să mi se spună cum să trăiesc de către un preot. Pentru că religiile se ocupă cu chestiuni etice, am avut parte de Inchiziție, de ayatollahi, de opresiune.”

George Bernard Shaw spunea că faptul că “un credincios este mai vesel decât un sceptic nu e mai relevant decât a spune că un bețiv este mai fericit decât un om treaz”.

O afirmație ce poate fi considerată nedreaptă pentru oamenii religioși îi aparține lui Ernst Hemingway: “Toți cei care gândesc sunt ateii” iar Albert Camus, în „Caiete” afirmă paradoxal: “Nu cred în Dumnezeu și nu sunt ateu”.

24. Având în vedere cele menționate, CNCD apreciază că **expresia utilizată de reclamat se încadrează în limitele libertății de exprimare, cuvântul „credință” reprezentând un concept cu multiple valente, de la cel consacrat de învățătura creștină:**

Sfântul Apostol Pavel: „Credința este adevărarea celor nădăjduite și dovedirea lucrurilor celor nevăzute”. De asemenea, “la cel detașat de valența religioasă: Credința este rațiunea devenită

curajoasă – Sherwood Eddy” sau Lev Tolstoi: „Credința este forța vieții. Dacă omul trăiește, este pentru că crede în ceva.”

25. Colegiul director reține faptul că expresia utilizată nu poate fi considerată discriminatorie deoarece nu crează o diferențiere bazată pe un criteriu și nu atinge vreun drept al persoanelor care se consideră atee. Așa cum afirmă petentul, ateismul nu se definește prin lipsa reperelor morale a frumosului, a iubirii și îngrijirii planetei ci include aceste repere valorice și le promovează, or principiile enunțate rezumativ ca și credințe ale unei comunități ce nu venerază divinități, ci precepte morale.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate nu se întrunesc elementele constitutive ale faptei de discriminare, afirmația ce constituie obiectul prezentei cauze se încadrează în limitele libertății de exprimare prevăzute de art.2 alin.(8) din O.G.nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată.

2. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților:

VI. Modalitatea de plată a amenzii:

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință:

ASZTALOS Csaba Ferenc – Membru

DINCĂ Ilie – Membru

GHEORGHIU Luminița – Membru

HALLER István – Membru

JURA Cristian – Membru

LAZĂR Maria – Membru

POPA Claudia – Membru

SANDU Tatiana Veronica – Membru

Data redactării: 09.01.2020

Redactată și motivată: CJ/PCS

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.